

Wabo and his Inventor Dad

Illustrated by: Thitima Alabi (@Tiidraws)

ดึกแล้วแต่วาโบ้ ยังตาโตนอนไม่หลับ นึกถึง การตรวจจับ แม้นตาหลับยังฝึกฝน

ดึกมากแล้ว แต่วาโบ้ยังตาค้างนอนไม่หลับแม้
จะผ่านการฝึกตรวจจับความเคลื่อนไหวอย่าง
เข้มข้นมาตลอดสองวันเต็มๆ วาโบ้รู้สึกท้อใจ
ที่ผลการฝึกยังไม่ดีพอ คะแนนยังไม่เต็มร้อย

Meet Wabo, the robot dog with security
camera eyes! Every day, he sharpens his
human detection skills to perfection.
Wabo is on a mission to keep us all safe
and secure by watching out for any
potential danger.

As the night draws near, Wabo's circuits
start to yawn and stretch, feeling a bit
tired after a long day. Will he make a false
alarm tomorrow? Or will his programming
remain sharp and alert, detecting danger
before it even appears? Only time will tell.

นานมาแล้วนักวิทยาศาสตร์ได้สร้างวาโบ้ขึ้นมา
โดยใส่ตาเป็นกล้องวงจรปิดเพื่อตรวจจับ
ความเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิต วาโบ้มีระบบ
เชื่อมต่อไวไฟ อีกทั้งมีฟังก์ชันจับภาพเคลื่อนไหว
และส่งข้อความเตือน เมื่อจับได้ว่ามีคนเดินผ่าน

With his high-tech CCTV camera eyes,
Wabo is always on the lookout for any
suspicious activity. Like a diligent guard
dog, he works tirelessly through the
night to make sure everyone is safe and
sound. Nothing can escape his watchful
gaze, and his motion detection skills are
top-notch.

นั่นไง อย่าขยับ วาโบ้จับภาพได้อีกครา วาโบ้วิ่งจนทั่ว ส่นระร่ำเหนื่อยเหลือใจ

แต่ในสองวันที่ผ่านมา วาโบ้ยังทำพลาดอยู่บ้าง
อย่างตรวจจับแมลงวันตัวใหญ่ที่บินผ่านกล้อง
ว่าเป็นมนุษย์ และแจ้งเตือนผู้ใช้งาน ทำให้ผู้ใช้งาน
ไม่พอใจ และคิดว่าวาโบ้ไม่ฉลาดพอ
ความผิดพลาดนี้ทำให้วาโบ้นอนไม่หลับเลย
วาโบ้อยากฝึกฝนให้มากขึ้น เพื่อให้ตัวเองเสถียร
มากพอและไม่ตรวจจับผิดพลาดอีก

Even the best piece of technology makes mistakes, and Wabo is no exception. Sometimes he gets a bit overexcited and detects a shadow of a tree or an intruder. It makes him feeling a little upset as though he let us all down.

ถ้าพรุ่งนี้ทำผิด ไม่อยากคิดเป็นเช่นไร

กังวลจนจิตใจ เริ่มหวั่นไหวเต้นรัวเร็ว

อยู่นั่นไง! อย่าขยับ! วาโบบ์จับภาพได้แล้ว!
วาโบบ์วิ่งตามความเคลื่อนไหวนั้นพลาจฮอบ
แฮกๆ แต่กลับพบว่าที่จริงเป็นเพียง
แมลงวันตัวใหญ่เหมือนเดิม

ความผิดพลาดซ้ำแบบนี้ทำให้วาโบบ์รู้สึก
กังวลมาก ถ้าพรุ่งนี้ทำพลาดอีกจะทำยังไงดี

"I feel so stupid! All I want to be is
useful and make a difference. Why am I
so dumb? Why do I keep making
mistakes? It makes me so vulnerable."

นักวิทยาศาสตร์เดินเข้ามา ปลอดภัยที่ตัวสั้นเทา

นักวิทยาศาสตร์เห็นเช่นนั้นจึงรีบเข้ามาปลอดภัยที่
เป็นกังวลจนตัวสั้นเทา เขาลูบหัวว่า
เบาๆ

The inventor Dad saw that Wabo was feeling down so he asked: "Hey there, buddy, how are you feeling today?" Wabo let out a heavy sigh. "I don't know, I just feel useless," Wabo said. "I want to be out there making a real difference, not just chasing after shadows all the time."

พ่ออยู่นี่ พ่ออยู่นี่ ลูบหัวที อย่างแผ่วเบา

“พ่ออยู่นี่แล้ว ไม่ต้องกังวลนะ กว่าพ่อจะสร้าง
เจ้ามาได้ก็ต้องลองผิดลองถูกอยู่หลายครั้ง
ไม่ได้ทำสำเร็จตั้งแต่ครั้งแรกหรอก”

The inventor put a reassuring hand on Wabo's metal head. "Hey there, little guy. Remember, Dad's always got your back! Sometimes it takes a few tries before we get things just right."

พ่อเองกว่าจะสร้างเจ้า ก็ต้องเฝ้าลองผิดถูก

นักวิทยาศาสตร์พูดพลางรำลึกถึงตอนที่
ตนเองนั่งประกอบชิ้นส่วนหุ่นยนต์วาโบ้
ทั้งวันทั้งคืน

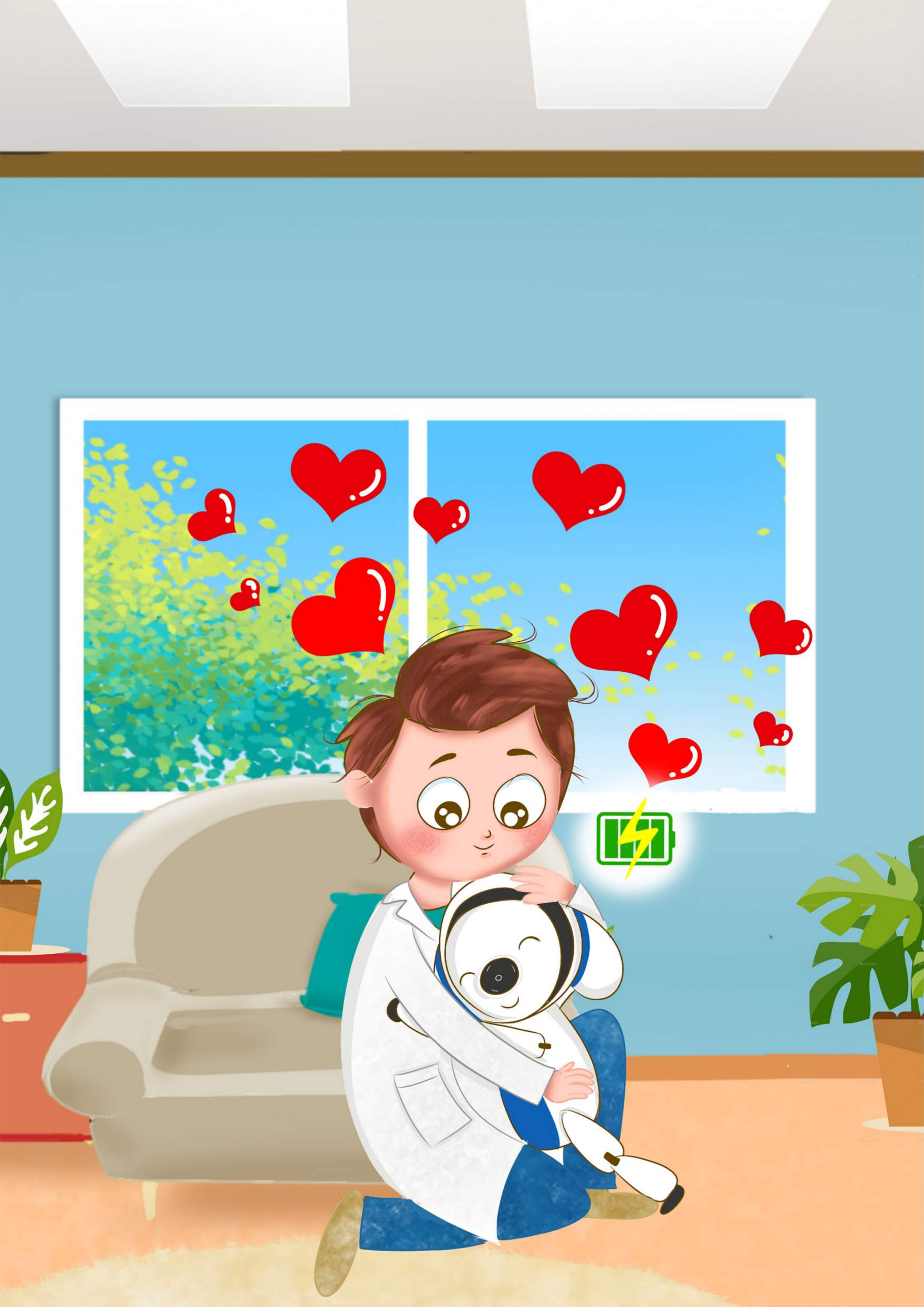
“Just look at my first attempts at
creating you. But you know what they
say - practice makes perfect, and now
you're the best robo-dog around!”

อย่างกังวล พ่อจะเปิดช่องติดต่อระหว่างกัน ได้เห็นพลันแบบ real-time

“พ่อจะเปิดช่องทางสื่อสารพิเศษ เราจะติดต่อกันได้ตลอดเวลาแบบเรียลไทม์ ถ้าลูกมีปัญหาอะไรก็ติดต่อพ่อได้เลย เราจะฝึกฝนไปด้วยกัน แต่ตอนนี้ลูกต้องพักผ่อนให้เต็มที่ ชาร์จแบตเตอรี่พลัง พรุ่งนี้ลูกต้องทำได้แน่นอน!”

The Dad realized that he has been neglecting Wabo. “I've been completely ignoring you, Wabo. I'm so sorry, buddy. From now on, we're going to be inseparable!” Then the inventor shows Wabo a shiny new communication interface designed just for him. “This way we can chat about anything and everything anytime.” the inventor exclaimed beaming.

ตอนนี้นอนแกะลูก พักกายใจให้สดใส ชาร์จแบตให้เร็วไว ลูกทำได้อย่างแน่นอน

วาโบ้ได้ชินแบบนั้นก็รู้สึกผ่อนคลาย เขากอด
พ่อนักวิทยาศาสตร์ด้วยความขอบคุณ จากนั้น
เข้านอนและพล็อยหลับไป ด้วยกำลังใจที่ดี ได้
พักผ่อนอย่างเต็มที่ บวกกับความตั้งใจอันแรง
กล้า ทำให้วาโบ้จับภาพเคลื่อนไหวได้แม่นยำ
ขึ้นและกลายเป็นหุ่นยนต์ที่มีประสิทธิภาพ
อย่างเหลือเชื่อในที่สุด

"ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น"

Wabo's circuits hummed with a new sense of confidence. Wabo knew that he was not perfect, but that was okay - after all, he was always learning and growing, just like any other pup. And at the end of a long night on duty, he could rest and play, just like a real dog. He is the one and only Guard-o-Pup, the most AWESOME robo-dog around!